

OANA STOICA-MUJEA

CARTEA I
RĂZBOIUL
REGINELOR

Oana Stoica-Mujea s-a născut pe 20 mai 1981 în Pitești. Activitatea autoarei este impresionantă, oscilând între pasiunea pentru științele exacte și cea pentru literatură.

Activitatea literară a autoarei începe în anul 2005, când debutează cu romanul „Stăpânul — Răpirea zeilor“, în paralel cu numeroase colaborări ca redactor la reviste de cultură.

În anul 2007, Oana a făcut un viraj în cariera sa, și a început să cocheteze cu arta scenaristică, fiind scenarist la Media Pro Pictures, iar mai apoi jurnalist de teren la Antena 1 Pitești.

PARTEA I
PUTERILE

PROLOG

Lacrimile se terminaseră, temnicerii își lăsau ultimii prizonieri să pătrundă în libertatea imensității cerului. Scâncetul unui prunc se pierdu pe străzile pline de oameni și praf. Femeia cu privire de gheață rămase înmărmurită până când un bătrân mai înțepat o împinse într-o parte. Abia se mișcă. Căută din priviri acel plânset, dulce-amar, al unui prunc abia născut.

Mulțimea de oameni năvălea spre libertate umplând străzile Slovanăurului. Alerga care încotro de teamă ca gardienii să nu se răzgândească. Din Turnul cel mai înalt al palatului, sus, acolo unde norii țineau loc de gărzi, un chip aspru privea spre ei.

Femeia se cutremură sub pelerina sa lungă. Simți cum fiori de gheață îi îneacă sufletul și inima. Privi îndelung, la el, Regele Ceasornicar, cel ce se juca cu timpul și destinele. Strânse din pumni și lăsă o lacrimă să-i cadă pribeagă pe bărbie.

Era pierdută. Ultima lor salvare se pierduse undeva în mulțime. Oare avea s-o mai vadă vreodată?

YASSUNA

Urca muntele încă din primii ani ai vieții sale simțind că acolo poate fi singură și nestingherită. Munții acoperiți de bărbi albe și copaci gârboviți îi ofereau liniștea pe care nu o simțea în sat. Iubea natura și nu de puține ori îi cânta cu glas cristalin simțind cum fiecare copac, frunză sau piatră se mișcă sub puterea cuvintelor sale. În degete simțea, adesea, un izvor de putere scurgându-se și umplând natura de viață și căldură.

Aici se simțea cu adevărat ca acasă. Îi părea rău de bătrâna sa mama, vrăcița satului, care îi dăduse naștere și făcuse atât cât îi fusese în putință pentru a-i asigura cele trainice, dar și o educație aleasă.

Bătrâna îi spusese întotdeauna că ea e deosebită și merită tot ce-i mai bun. Și ea știa că e deosebită, căci nu semăna cu toți ceilalți. Era mai înaltă, mai frumoasă, iar urechile îi erau ușor ascuțite, asemeni unei feline. Până și ochii îi erau migdalați și aveau o culoare greu de descifrat. Ori de câte ori o privea câte un sătean se simțea diferită și stingheră, ca și cum nu ar face parte dintre ei. Dar ei nu dăduseră niciodată glas acestor gânduri și cu toate astea ea le știa. Le vedea în privirile lor. Sătenii se purtau cu grijă în preajma ei de parcă ar fi putut să le facă cine știe ce rău.

Însă natura o primea... chiar și zăpezile grele din timpul iernilor vremelnice îi ascultau cântul și o îmbrățișau în sclipiri colorate dându-i senzația că e bine venită. Uneori vlăstari se nășteau din cântul ei. Primăvara, când înmugureau primii copaci, aducând cu sine mirosuri îmbietoare ce dădeau viață muntelui și sufletelor care trăiesc aici, era atât de frumoasă și înmiresmată, că orice tristețe dispărea și doar fericirea rămânea în inima Yassunei.

Cel mai frumos se zărea apusul ce lăsa umbre colorate pe pâlcurile de zăpadă, înconjurând pădurile gârbovite în raze călduțe.

Tânăra rămânea adesea în mijlocul munților până la asfințitul soarelui copleșind natura cu iubirea ei. Abia când se însera cobora alene pe cărarea pietroasă, de-a lungul căreia se mai zărea câte un copac tânăr cu ramuri fragile. Din capătul cărării se întrezăreau luminile slabe ce ieșeau pe ferestrele caselor clădindu-și drum prin întuneric.

Cele mai luminate erau hanurile de piatră. Hanurile țineau mai degrabă loc de hambare, aici toți sătenii își depozitau proviziile și le

împărțeau la vreme de nevoie. Și zeii le erau martori că astfel de vremuri se tot perindau pe lângă ei.

Țiar'ul era cel mai nordic dintre satele Împărăției Ceasului. De fapt, nu făcea parte nici din Împărăție și nici din munte. Se afla undeva la granița celor două. Destul de retras și fără prea multe posibilități, satul rămânea tăcut și singuratic și așa fusese dintotdeauna. Câțiva săteni, mai îndrăzneți, se ocupau cu comerțul fiind nevoiți să bată drumul greu ce ducea spre Împărăție. Chiar și comercianții ambulanzii ajungeau aici o dată pe an, încercând să-și vândă mărfurile adunate din depărtări.

Ceilalți săteni se ocupau cu cioplitul pietrei din care se ridicau case, alții extrăgeau fierul din inima munților pentru ca cei doi fierari să poată ciopli arme și veselă pentru gospodine. Nici lemnul nu le lipsea, acesta fiind folosit pentru bărci sau căruțe. Apă aveau din belșug, căci Râul Lacrimilor, limpede și rece, trecea destul de aproape de Țiar'. Ceea ce le lipsea cel mai mult erau grânelor și mătășurile, pentru că pământul nu era roditor; oamenii nu aveau unde să muncească pentru a-și asigura hrana. Cât despre mătășuri, vânzătorii ambulanzii aveau grijă să aducă în fiecare an dintre cele mai fine, luând ochii femeilor.

Copila coborî tăcută privind casele din piatră răsfirate de-a lungul satului. Țiar'ul era destul de mare, iar casele se aflau la distanță una de cealaltă, lăsând între ele un gol imens ce instaura un întuneric greu de suportat pe timp de noapte. Casele erau dispuse astfel din pricina stâncilor care străpungeau pământul scoțându-și la iveala ghearele amenințătoare ce străluceau reci în lumina soarelui.

Tânăra privi spre casa cea mai depărtată. Acolo, bătrâna ei mamă se chinuia să-i prepare leacuri fierarului Damien, care căpătase o rană urâtă în încercarea sa de-a făuri o spadă.

Damien era cel dintâi fierar al satului. El fusese printre primii care se stabiliseră aici, departe de nedreptatea Împărăției. Oamenii nu vorbeau prea des despre ceea ce se întâmplă în Slovanău, dar Damien spunea întotdeauna cele mai minunate povești. Atunci când fierul se încingea în cuptorul de piatră, fierarul depăna amintiri din Împărăție. Copila și le amintea pe toate cu plăcere, fierarul fiind singurul care îndrăzne să-i vorbească atât de direct și de frumos. Într-un fel îl simțea aproape de ea. După moartea părintelui ei, Damien îi oferise dragostea paternă după care tânjea, mai ales în primii ani ai dispariției tatălui.

Însă acum se obișnuise să treacă pe lângă oameni, iar aceștia s-o privească temători. Și pe măsură ce creștea simțea tot mai mult această răceală din partea lor, dar nu și din partea fierarului care îi promisese să-i făurească o spadă așa cum nu i-ar fi făurit nici regelui.

Alergă spre casa mică și sărăcăcioasă. Câteva lumânări o întâmpinară neprietenos. Păși ușor pe ușa șubredă încercând să nu își deranjeze mama.

Femeia o zări pe dată.

— Yassuna, oftă ea. Ai venit.

Fata se mulțumi să dea din cap și se strecură pe lângă bătrână intrând direct în camera unde zăcea Damien. Bărbatul era bătrân de-acum. Barba albă îi acoperea întreaga față, lăsând doar ochii, ca două mărgele negre, să strălucească palid. Mâinile îi erau acoperite de rănile muncii și de riduri adânci. Degetele păreau că se vor rupe la o simplă atingere, atât erau de lungi și de fragile.

Yassuna se aplecă la căpătâiul lui și îl atinse ușor. Bărbatul mormăi ceva și răsuflă nervos, după care căzu în același somn de nepătruns. Îi părea rău de el, fusese un om vrednic. În sufletul lui citise mereu o bunătate neasemuită. Chiar dacă vorba îi era aspră și dură, ea știa că este un om bun. Îi prinse mâna într-a sa cu gingășie. Simțea cum viața lui scurtă se zbate între ultimile clipe.

Bărbatul oftă. Cu greu deschise ochii și desenă un zâmbet.

— Yass, fătuco. Tuși violent, dar reuși să continue. Știi că nu am pe nimeni iar tu mi-ai fost cea mai dragă sufletului meu. Ești o copilă deosebită și într-o zi voi fi laudat pentru că te-am iubit. Tuși din nou, tot mai rău. Se chinui să se ridice în ciuda protestelor fetei. Cu greu reuși să se așeze în șezut. Luă mâinile copilei într-ale sale și o privi în ochii ei goi, lipsiți de expresie.

— Să nu crezi că te-am iubit pentru că așa trebuie. Te-am iubit pentru că așa meriți. Să nu uiți asta niciodată. Ești dragă sufletului meu, mult prea dragă. De aceea... — își duse mâna la inimă simțind dureri aprige — am cugetat în clipele mele de bine și iată ce-am hotărât. De-a lungul timpului am strâns o pungă cu galbeni, dintre cei adevărați. Am mai construit și-o barcă numai bună pentru a trece de partea cealaltă a râului. Toate astea ți le las ție și sper să le primești așa cum se cuvine.

Privirea fetei a rămas la fel de rece și goală, dar câteva lacrimi își făcură loc pe obrazul alb. Îl prinse pe bătrân în brațe și-i sărută fruntea.

— Le primesc, Damien. Le primesc cu dragă inimă.

— Acum, du-te copilă, las-o pe mama ta să-și ducă treaba la bun sfârșit.

Bătrâna îi privea din colțul ușii. Își șterse lacrimile ce-i inundară chipul și îi făcu semn fetei să plece.

Yassuna se simțea și mai singură în acest moment. El murea, iar ea simțise asta în palmele lui fără de viață. Îl mai privi o dată și zări o privire caldă și împăcată.

* * *

Dimineața învălui satul într-o mantie de culori. Soarele se revărsa asupra satului cu raze sclipitoare scaldând ultimile pâlcuri de zăpadă în sclipiri misterioase. Satul se trezea la viață în prima zi de primăvară adevărată. Până și râul vuia într-un glas cu păsările ce își înălțau trilurile către cer.

Yassuna privi cum stâncile se descotorosesc de umbrele reci, scaldându-se în razele calde și acceptându-le mângâierile fine. Lăstarii își înălțau capetele fragile dând naștere primilor muguri rozalii. Câțiva fluturi se treziră timizi și înfrigurați. Râul ce curgea din munți susura trist ducându-și cântul până în sat. Aerul era plin de miresme.

Gândul dintâi al Yassunei zbură către libertatea de dincolo de munți, dincolo de sat sau de Împărăție. Abia acum realiza că Damien i-a dăruit o barcă ce ar putea-o salva de răceala acelor oameni. Putea să spere la libertate, dar nu voia ca asta să însemne moartea bătrânului. Câțiva bărbați se îndreptau către ea. Aveau pasul hotărât și privirile pierdute. Îi recunoscuseră îndată pe tânărul comerciant care trăia în cealaltă parte a satului, Samin, pe celălalt fierar, Adoni și pe măcelarul Hor.

Bărbații trecură pe lângă ea salutând-o fugar, ca și cum le-ar fi fost teamă să-i aștepte răspunsul. Doar tânărul Samin îi adresă un zâmbet firav ce ascundea mai multe sentimente decât și-ar fi putut închipui. Yassuna își plecă privirea și se prefăcu nepăsătoare, dar abia așteptă ca ei să dispară în spatele ușii fragile pentru a putea trage cu urechea. De îndată ce se văzu singură păși în spatele casei, oprindu-se în dreptul ferestrei deschise. Pentru o clipă nu se auzi nimic, doar bătăitul unei insecte care părea să își croiască drum prin aerul rece.

Cea dintâi vorbi bătrâna. Avea o voce joasă, aproape de nerecunoscut. Părea epuizată de parcă și-ar fi dat duhul.

— Am făcut tot, tot. Nu pot să fac mai mult de-atât. Până la apus, cel târziu, o să ajungă pe mâinile zeilor.

Un murmur de neliniște împânzi încăperea. Yassuna se cutremură și, fără voie, lăsă o lacrimă să-i atingă obrazul.

— A spus ceva? întrebă tânărul după o lungă tăcere.

Simți cum bătrâna se foiește, dar în cele din urmă răspunse fără tragere de inimă.

— Mi-a spus cum să-i împart averea. Of, aș fi vrut tare mult să nu facă asta. Aș fi vrut să lase altcuiva ultimile sale dorințe.

— Tu ai fost întotdeauna tămăduitoarea și păstrătoarea secretelor noastre, rosti Adoni. Așa e cel mai drept.

Din nou liniștea se lăsă apăsătoare. O pală de vânt trecu fugar iar un nor luă pentru o clipă din strălucirea soarelui.

— Sigur, dar averea lui, în mare parte, a împărțit-o cu Yassuna. Și știi că asta nu va fi pe placul niciunuia dintre voi sau a vreunui sătean.

Yassuna simți cum neliniștea se prelungește. Știa că mama ei avea dreptate. Ei nu ar fi acceptat niciodată ca ea să primească ceea ce-i oferise Damien, dar era prea târziu. Acceptase deja. Bărbații murmurară ceva în barbă, poate că se înfuriaseră sau poate că încercau să înțeleagă. Însă Samin rupse tăcerea și puse capăt neliniștii.

— Eu zic că-i drept. Damien a iubit-o ca pe o fiică. El nu a avut pe nimeni iar în ultimile clipe s-a gândit la persoana care i-a fost cea mai dragă. Nu e drept să-i contestăm deciziile. Și până la urmă, Yassuna e una dintre noi.

Un murmur de neliniște se ridică în încăpere.

— Isodra, rosti răspicat Hor, măcelarul. Știi că nu e drept față de tine, e copila ta, știi, dar...

— Taci, Hor, țipă femeia. Taci. Nu vă îngădui niciunuia să puneți la îndoială onestitatea Yassunei. Și Samin are dreptate. Nimeni nu are voie să nesocotească vorbele bătrânului. Iar acum ascultați-mă bine.

Isodra oftă profund. Până și Yassuna putu să simtă durerea ei de dincolo de ziduri. Glasul femeii era tot mai pierdut și mai neînsuflețit.

— Damien i-a spus chiar ei aseară că dorește să-i lase barca cea nouă și banii pe care i-a furat din Împărăție. Ascultați înainte de a spune ceva, căci v-am chemat aici cu un scop anume. Lui Adoni i-a lăsat întreaga fierărie, astfel fiul tău va avea propria lui moștenire atunci când îi va veni vremea însurătorii. Lui Hor a ținut să-i lase iataganul făurit pentru rege. A zis că doar el ar ști să-l folosească așa cum se cuvine. Iar lui Samin i-a lăsat binarii agonisiți de-a lungul vieții. A spus că va putea să facă comerț cu ei cel puțin un an întreg.

Bărbații tăcură. Yassuna știa că ei îi lăsase bunul lui cel mai de preț. Oarecum o pregătise pentru ceva anume lăsându-i acea mică avere și barca pe care o construise în ultimii ani cu toate puterile sale. Se depărtă ușor de casă lăsând-o în prada gândurilor. Pe măsură ce creștea se întrebese de ce oamenii o resping, de ce o privesc așa cum privești o vrăjitoare. De ce era ea mai specială? De multe ori o bătuse gândul că e adevărat și că ea nu face parte dintre ei. Nici vorba și nici chipul nu erau aidoma lor. Iar ea vedea diferența chiar dacă nu o accepta.